

Kedves Olvasóink!

„A fiam múlt héten letette a pilótavizsgát, és hamarosan munkába áll”, mesélte az egyik édesanya a fülem hallatára a másiknak. Hangjában hallatszott, mennyire büszke a fiára. Beszélgetőtársa is dicsérte saját nagyfiát: fiatalon nősült, jól fizető állásban van, saját ház tulajdonosa, és nemrég büszke apa lett. Neki sincs miért szégyenkeznie. Elégedettek a szülők, ha gyermekeik megtalálták helyüket az életben, sikeresek a munkában, ha minden rendben van a házasságban és a gyerekekkel. A képeiknek a falon, vagy a polc jól látható részén a helyük, hiszen hozzájuk tartoznak, büszke lehet rájuk az ember.

De mit tesznek azok a szülők, akiknek a fia kimaradt az iskolából, újra meg újra alkoholproblémákkal küzd, és alkalmi munkákból él? Nincs háza, autót sem engedhet meg magának, rendetlen tincsekben lóg a haja, koszos a körme. Nem büszkélkedni való. Csak akkor kerül szóba, ha valaki érdeklődik felőle. Ha van fénykép róla a falon, az is a régi szép gyermekorból való, amikor még jólfésülten, tiszta ruhában és kedvesen mosolygott a kamerába. Mostani állapota azonban nyomasztó és kifejezetten kínos.

A szülők szenvednek attól, ha gyermekük fejlődése nemkívánt irányt vett, és jogos, ha nem mesélnek a családi gondokról fűnek-fának. Ki venné ezt rossz néven tőlük?

Mégis felteszem a kérdést: Miért a távolságtartás? Miért nem azonosulunk a másikkal, ha egyszer hozzánk tartozik? Az ismert professzor soha nem említi szívesen édesapját, mert csak egyszerű munkásember. A híres énekesnő nem beszél szellemileg fogyatékos testvéréről.

Többé-kevésbé mindannyiunkban megvan a hajlam, hogy mások dicsőségében fürdőzzünk, sikereiket, jó tulajdonságaikat a saját érdekünkben kamatoztassuk. De vajon sejtjük, mi történik ilyenkor? Azokat az embereket, akik árthatnak a rólunk alkotott képnek, gyakran tudat alatt kirekesztjük, magukra hagyjuk, elhanyagoljuk. Személyüket leértékeljük. Nem vesszük észre, hogy amögött, ami minket taszít, egy értékes ember áll.

Isten nem hagyta magát elrettenteni tőlünk. Az emberiség – és ez minden egyes emberre igaz –, az Ő szemszögéből egyáltalán nem dicsekedni való! Mennyi undorító, mocskos, álnok és leplezett dolog van a mi életünkben! Amikor Isten Jézusban emberré lett, bűnöktől mérgezett emberiség közé jött el. Máté 1-ben Jézus családfáját olvasva olyan nevek szúrnak szemet mint Jákób, a csaló, Ráháb, a prostituált, Dávid és Bethsabé, akiknek házasságtörés és gyilkosság száradt a lelkén.

Isten nem vonakodik mellénk állni. Nem fordul el tőlünk, mintha nem ismerne minket. A Zsidókhöz írt levélben (2,11) ezt olvassuk: „nem szégyenli őket atyjafiainak hívni”.

Isten szemében értékesek vagyunk. Azt szeretné, ha a közelében és Lelke által más emberekké lennénk. Ezért nem tér ki az utunkból, hanem utánunk szalad. Mellénk áll.

Álljunk emberek mellé, ahogyan Isten Jézusban mellénk állt és mindig újra mellénk áll.

Detlef Krause lelkész, igazgató

**JOACHIM KLEEMANN MISSZIÓI KÖRÚTjáról bővebbet
az utolsó oldalon olvashatunk!**

Tartalom:

E számunk témája elé: Az elhívás megtapasztalása . . . 2
Kunst Irén, a korán megérett kalász 2
Dr. Keszi Krisztina:
Mungwi, a hely, ahol élek és dolgozom 3
A Luz család körleveléből 4
Franciaország - Nem elhívás, hanem egy lépés 5
Isten mindig látja a célt - Oroszország 7
Malawi - Hogyan lesz valakiből misszionárius? 8
Spanyolország - Belföldön és a széles nagyvilágban . . . 9
Pápua Új-Guinea - Egy különleges misszionárius . . 11
Ecuador 12
Missziói munka Mikronéziában 13
Képzés és gazdaságfejlesztési segély 15
Szerkesztőségi üzenetek 16

E számunk témája elé: Az elhívás megtapasztalása

Központi kérdés ez mindenkinek, ha életünk válaszúthoz érkezik.

Helyesen akarunk dönteni, hiszen Isten áldását szeretnénk az életünkre. Világosságot várunk felülről és segítséget a döntéshez.

Engedelmesség és iránymutatás, táalentumok és korlátok ... A téma mindenekelőtt az érintettek számára nagyon összetett és nagyon izgalmas.

Talán ez a téma az Ön számára már nem olyan aktuális, mint évekkel ezelőtt, mert megtalálta a helyét?! De egy biztos: sok keresztyén küszködik az elhívás kérdésével. Tény az is, hogy ugyanolyan kihívást jelent ez misszionáriusoknak, keresztyéneknek a világ minden táján.

Ismét hálára indít, hogy a különböző cikkek szerzői az elhívásról őszintén írtak. Uwe Volgel franciaországi misszionárius bizonyosságtétele nem mondható jellegzetesnek;

Sabine Matthis missziósnővér oroszországi tapasztalatairól számol be, Tanja Bratzlernél szinte megtérésének következménye volt a szolgálatba való elhívás, Marion Engstler útja sokkal tovább tartott, és igen nehéz helyzeteken vitt keresztül.

Minden misszionárius esetében alapvető az Isten vezetésébe vetett bizalom és a küldetésre való készség. Ez jelenthet belső harcot, az addigi tervek feláldozását. Másoknál Isten várva-várt válaszáként érkezik egy régen dédelgetett vágyra. Nincs szabvány, viszont Isten mindig úgy vezet, hogy maga jön velünk az úton.

Fontos hangsúlyozni, hogy a Biblia beszél az általános elhívásról, amikor Isten országába és Jézus követésére hív (1Péter 2,9). Ez az elhívás minden keresztyénnek szól és alapja minden további, konkrét feladatra vonatkozó iránymutatásnak. Erről

szól az én beszámolóim is. Konkrét tanácsok és kérdések segíthetnek a döntésben, ha valaki azon gondolkodik, hogy misszióba menjen.

Ennek a számnak a beszámolói nemcsak bemutatják, milyen színes Isten történetírása az emberekkel, hanem elcsodálkozhatunk azon is, milyen utakon vezet Isten az Övéit. Ezen túl pedig imádkozásra indítson: szóljon Isten, és hívjon el embereket a szolgálatba!

Ha Ön azok közé tartozik, akik nem tudnak látványos elhívásról beszélni, ha teljesen „hétköznapi” feladatot végez, akkor se felejtse el, hogy az elhívottak közé tartozik, és táalentumával fontos szolgálatot végezhet Isten országában! Éljen az elhívásában!

Hálásan köszönöm mindazt, amivel Jézus elhívottjaként hozzájárul ehhez és velünk együtt hordoz.

Martin Auch, missziói igazgató

MAGYAR MISSIONÁRIUSOK – MÚLT ÉS JELEN

Kunst Irén, a korán megérett kalász

Kunst Irén, az első magyar misszionáriusnők egyike volt, aki egy alkalommal így összegezte életét: „Németországban születtem, Magyarország lett a hazám, evangélikusnak születtem, a magyar református egyházban születtem újjá, Afrikába készültem, de Kínába vezetett az Úr, ahol egy angol misszió tagjaként hirdetem a keresztyénséget”. Bár születésénél fogva német volt (Kelet-Poroszországban, Königsbergben született 1869. december 21-én), mégis élete végéig magyarnak vallotta magát. Édesapja, Otto Kunst német kereskedő, anyja Jenny Cederstolpe svéd asszony volt. Szülei korán elváltak, és az édesanyja 1880-ban Budapestre költözött leányával. Az egyedül maradt asszony német nyelv tanításából tartotta el gyermekét, aki angolul, franciául és olaszul is megtanult. Előbb Debrecenben

diákoskodott, majd a fővárosban a Veres Pálné (akkori Zöldfa utcai) Nővérképző növendéke lett. 1887-ben állami tanítónői vizsgát szerzett, amellyel magyar és német nyelvű iskolában is taníthatott. Iskoláit befejezve anyjához hasonlóan nyelvtanítással kereste meg kenyerét.

Kisgyermekkorától érdekelte a hit dolgai, de életében az jelentett átöröszést, amikor angol tanítónője elvitte a Hold utcai Skót Misszióba. Itt élő hitre jutott (különösen Szabó Aladár volt rá nagy hatással), és hamarosan már ő vezette a misszió vasárnapi iskolai csoportját.

1903-ban meghalt anyja, s ugyanabban az évben érkezett ide Graham Brown misszionárius. Az ő életpéldája nyomán döntött úgy, hogy külföldi misszióba megy. 1904-ben utazott ki először Kínába. Az első állomása Sanghaj volt, ahonnan tovább ha-

józott a Jangcén, míg végül Hunan tartomány fővárosába, Csangsába. Itt akkor már népes evangélikus gyülekezet működött. Tőlük és a helyi lakosságtól próbálta megtanulni a kínai nyelvet. Először a csangsai vakok iskolájában dolgozott, majd a tartomány több településébe is elutazott Igét hirdetni. 1904-től kinevezték a Vakok Intézetének vezetőjévé, azonban hamarosan kitört a forradalom, és a misszionáriusoknak menekülniük kellett. Távollétük alatt a tömeg kifosztotta és felégette a misszió telephelyét, azonban nem sokkal később rövid idő alatt sikerült újra berendezkedniük.

1913-ban hazajött szabadságra, és országos előadói körutakat tartott Magyarországon és Németországban egyaránt. Visszautazását megakadályozta az I. világháború, így kénytelen volt itthon maradni. Közben a Jang-

ce áradása miatt Kínában hetvenezer ember lett földönfutóvá: sokan menekültek Európa fővárosaiba. A Budapestre érkezettek hatvanfős közösségének rövid idő múlva a Kínában járt misszionáriusnő lett a lelki vezetője. Sokat tett értük a hatóságoknál, többek között orvosi ellátást is szerzett nekik.

1921-ben nyílt újra lehetősége kiutazni. Önálló megbízást kapott: Csingcsóba, a Hunan tartomány kevéssé fejlett részében fekvő városba küldték. Ő volt errefelé az egyetlen európai: már megtért kínaiakkal dolgozott együtt, intézményi felügyelet nélkül. Még mindig dúlt a polgárháború és az éhínség. A rábizott területben élelmiszersegélyeket osztott ki, s ebben az időszakban is többször utazott.

1931-ben ismét hazalátogatott, mégpedig Oroszországon át, szárazföldön utazott Magyarországra. Egy

évet töltött itthon, körutakon tájékozta a magyar közönséget a kínai misszió helyzetéről.

1932-ben hajóval tért vissza Sanghajba. Ekkor a Hunantól nyugatra lévő Szüiningbe helyezték. Itt rengeteget gyalogolt, hogy újabb állomáshelyeire eljusson. 1933 őszén, egyik útja során, egy keskeny ösvényen átkelve, a szembejövők valamelyike kétnégyzetes szakadékba lökte.

Távolléte alatt tongtaoi missziói házát kirabolták. Az épület rendbehozása után újabb missziós utakra indult: előbb Csingcsóba, majd Szüiningbe. Az utolsó útjainak egyikén egy híd alatt magára hagyott, tífuszos nőre bukkant. Ápolni kezdte, de közben ő maga is megkapta a betegséget. Ez lett a végzete, mert röviddel ezt követően, 1934. november 9-én Szüiningben meghalt. Hívei kívánságát,

hogy Tongtaóban temessék el, nem tudták teljesíteni: a kínai hatóságok nem engedélyezték, hogy egy halott koporsóját a városba bevigyék. Végül Csingcsóban temették el.

Megtapasztalásairól, élményeiről levelekben számolt be az itthoniaknak (ezek főleg a Keresztény Evangélista című lapban jelentek meg), egyik itthonléte alatt megírta önéletrajz-töredékét (amit halála után adtak ki), s mielőtt harmadik, utolsó útjára indult volna, megjelent a Korán megérett kalász című könyve. Később még számos egyházi kiadványban emlékeztek meg munkásságáról: halála után egy évvel emlékkönyvet adtak ki a tiszteletére, Gáncs Aladár pedig *Kunst Irén, Krisztus első magyar női követe Kínában* címmel írta meg élettörténetét.

Margit István

DR. KESZI KRISZTINA BESZÁMOLÓJA

Mungwi, a hely, ahol élek és dolgozom

Mungwi 28 km-re van Kasamától, az északi rész „fővárosától”. Korábban Kasamához tartozott, de gyorsan fejlődik, ezért most már önálló terület lett. Van iskolája, és van egészségügyi intézménye is: MRHC = Mungwi Rural Health Center, ami vidéki egészségügyi központot jelent.

Az egészségügy felépítésében vannak hasonlóságok és eltérések is a magyar viszonyokat illetően. Lépésről-lépésre szeretnék beszámolni az itteni dolgokról, most először a szerkezeti felépítésről. Vannak kis egészségügyi intézmények, amik csak járóbetegellátást bonyolítanak le orvos nélkül. Két-három nővér dolgozik egy ilyen helyen, és általában 3 000 ember egészségügyi ellátását biztosítják.

Aztán van fekvőbeteg-ellátást biztosító kórház, különböző osztályokkal, hasonlóan az otthonihoz, ilyen a Kasamában lévő kórház, amelynek ellátási területén kb. 40 000 ember él. A kórházban négy orvos dolgozik.

És van a kettő között, járó- és fekvőbetegellátást is biztosító egészségügyi intézmény, ilyen a Mungwi Klinika.

Ez eddig orvos nélkül működött. Hatvan négyzetkilométeres körzetében 20–22 000 ember él, és 72 falu tartozik hozzá.

A beérkező betegek először a regisztrációs helyre mennek, ahol mindenkinek kis „füzete” van, ezt viszik magukkal, mert ebbe lesz rögzítve a kórállapot, a diagnózis, a gyógyszerelés (1. kép).

Innen a járóbeteg-ellátó részre mennek (2. kép). Itt egy „clinical officer” dolgozik. Az ilyen egészségügyi hivatalnokoknak magasabb képesítésük van, mint a nővéreknek. Olyan orvos-helyettesítő felcsernek lehetne nevezni őket, akik az ambuláns beteg-ellátást biztosítják. Az egyik délelőtti, a másik délutáni műszakban dolgozik. Beteget ugyan nem vizsgálunk, de a kikérdezés után diagnózist állítanak fel, gyógyszeres javaslatot adnak, és egyéb gyakorlati kezelést is végeznek, mint seb-ellátás, injekciózás, fülmosás...

Ha úgy döntenek, hogy ennyi elegendő, akkor a beteg innen rögtön „treatment-room”-ba megy, amit olyan gyógyszer-tár-félének lehetne mondani, ahol kis füzetet átadva a nővér kiadja a

javasolt gyógyszert, amit a beteg ingyenesen kap meg.

Mivel a Mungwi Klinika missziói klinika, itt a beteg az egészségügyi ellátásért, vizsgálatért sem fizet. Némely helyen ezért csekély összeget fizetniük kell.

Ha az egészségügyi hivatalnok úgy ítéli meg, hogy a beteg állapota súlyos, akkor a klinika fekvőbeteg részlegére utalja.

Az esti-éjszakai ügyeleti órákban ugyanezt a munkát nővér látja el. A nővéri munka eltér az otthonitól. Betegápolást a nővérek itt nem végeznek, de sokkal sokrétűbb feladatot látnak el. Intravénás injekciót adnak, infúziót, transzfúziót kötnek be, egy kicsit gyógyszerész-asszisztensként is dolgoznak és gyógyszert adnak ki, és ahogy már írtam, ügyeleti időben diagnózis felállítás után, terápiát rendelnek el.

A betegek ápolását a nap huszonegy órájában ott tartózkodó hozzátartozók látják el. Ugyanők gondoskodnak a beteg élelmezéséről is (3. kép).

Jelenleg a klinikán három kórterem van. Egy női kórterem hat ágygal, egy férfi kórterem öt ágygal, és egy kilenc

ágyas gyermekkorterem. A betegforgalom, az ágykihasználás magas. Nemcsak azért, mert időnként a gyerekek kettesével fekszenek, vagy a felnőttek a padlóra helyezett matracon is, hanem mert sokszor a beteg két-három nap után, ha egy kicsit jobban van, már megy is haza.

A hasmenéses és AIDS-es beteg nincs elkülönítve. A hétágyas elkülönítő részen, a klinikától ötven méterre a gyermekkori fertőző betegségben (morbilli, stb.) szenvedők, illetve a tbc-s betegek vannak csak elkülönítve, akik az intenzív kezelési fázis első két hetét, vagy két hónapját töltik itt.

Az egészségügyi központnak szülészeti részlege is van öt ágygal. A klinikán négy szülésznő is dolgozik.

A járó-, fekvő-beteg ellátás mellett a klinika gondozó-megelőző-tanácsadó szolgáltatást is végez; egyrészt az AIDS szűrést és tanácsadást, ahol lelkész is dolgozik (4. kép), másrészt az anya-csecsemő és gyermekvédelmet. Ez a szülés előtti és utáni tanácsadást, vizsgálatot, öt év alatti gyermekek vizsgálatát, védőoltásokat foglalja magában. Hétfőn, szerdán, pénteken ez idebenn történik. Ilyen napokon a

betegforgalom természetesen 300 körül van.

A közelebbi helyekről, 8–10 km-ről a betegek gyalog jönnek, és ez persze több óras gyaloglást jelent. Ha a beteg állapota rosszabb, akkor a kerékpár csomagtartójára ültetik, és egy valaki tartja, a másik pedig tolja a kerékpárt. 10–15 km-ről (ha van) kerékpárral jönnek a betegek. Itt ez a „tömegközlekedési” eszköz (5. kép).

Mivel a klinikához tartozó terület nagy, a távolabbi helyeken egészségügyi alközpontok vannak, ahová négy-öt falu tartozik, ide kedden, csütörtökön „kiszállás” van, és a tanácsadás, AIDS-szűrés, védőoltás a templom tárolóhelyiségében, vagy a falu központi, összejöveteli helyiségében történik (6. kép).

Mint orvos, a clinical-officer munkájának orvosi jellegű részét vettem át, vagyis a fekvőbeteg ellátást és az elkülönítőt. Az orvosi vizit után, minden nap, konzultációs rendelőt, szakrendelőt végzek, és vizsgálom az egészségügyi hivatalnok által problémásnak ítélt, és hozzám küldött betegeket az ideiglenesen létrehozott orvosi irodában (7. kép).

Mivel a holland adományként kapott

röntgengép egy hónapja már működik, a röntgen-filmek véleményezése is az én feladatom.

Ha a helyzet úgy kívánja, akkor tályogot nyitok meg, szülő-, vetelő nő vizsgálok, és döntök arról, hogy itt tartathatjuk-e a beteget, vagy továbbküldjük a kasamai kórházba.

Munkám, feladatom sokkal sokrétűbb, mint odahaza. Amit odahaza négy-öt orvos végez, olyan kérdésekben itt nekem kell felelősen döntenem. Nemcsak belgyógyász és trópusi betegségek szakorvosa vagyok, hanem itt bizony gyermekgyógyász, röntgen-orvos, egy kicsit sebész és nőgyógyász is. Ez sok utána-olvasást, tanulást igényel.

Mindez azonban nem lenne elegendő, ezért döntéseim közben sokat imádkozom és kérek tanácsot-vezetést az igazi Gyógyító Orvostól, Aki Ura életnek-halálnak, egészségnek és betegségnek.

Ezért is köszönöm a mögöttem állók szeretetét-imádságát, akik újra és újra odateszik az életemet Isten színe, szeme elé.

*Testvéri köszöntéssel:
Dr. Keszi Krisztina*

A LUZ CSALÁD KÖRLEVELEBŐL

Ecuador

Mi mindent cselekedett már Isten

„Áldjad lelkem az Urat, és ne feledd el, mennyi jót tett veled!” (Zsolt 103,2)

Várakozásainkat felülmúlóan 20 hallgató iratkozott be akkreditált képzésünkre. 15 hallgatóért imádkoztunk. Mind a húszan kiválóan végezték el az első tanfolyami tömböt. Az idősebbeknek nehézségeket jelentenek az olvasmányok és az írásbeli dolgozatok, alacsony iskolai végzettségük miatt, de Isten átsegítette őket. Sokuknak nincs számítógépe, ezért házon kívül kell dolgozniuk. Ez gyakran nem egyszerű, mert több időt vesz igénybe. Reméljük, hogy oktatási központunk kaphat néhány régebbi laptopot (Pentium 3-mat vagy hasonlót), hogy a diákoknak, a

szegényebbeknek is lehetőségük legyen megfelelő eszközökkel tanulni.

A farsangi idő nagyszerűen telt. Igaz, a résztvevők száma (90-en jöttek el) valamivel kevesebb volt, mint reméltük. Az Egyesült Államokból jött egy csoport, amelynek tagjai segítettek a játékokban, áhítatokban és mindenek előtt jó kedélyükkel. Örüljete velünk együtt néhány fiatalnak, akik új életet kezdtek az Úr Jézussal. Áldjuk érte az Urat!

Gyülekezetünkben márcus 25-én megint tartottunk evangélizáló istentiszteletet. Témája: régi sebek gyógyítása. 60 felnőtt jött el, néhányan rábízták életüket az Úr Jézusra, vagy megújultak.

A San Lorenzóban tartott vezetőségi kongresszuson a jövővel

kapcsolatos tervekről beszéltünk, aminek jó visszhangja volt. Bár néhány beiratkozott hallgató hiányzott, sok gyülekezeti tag eljött, és így 70-nél is többen voltunk. A vezetők igen nyitottnak mutatkoztak, sokat kérdeztek, és Isten megmozgatta a szíveket. Meglankadt munkatársak újra lelkesen keresik Isten akaratát és szeretnék az Ő terveit előbbrevinni.

Egészségileg jól vagyunk. A gyerekek elevenek. Hálásak vagyunk Istennek, hogy Gyöngyi, aki krónikus vérszegénységben szenved, most sok vizsgálat és egy hosszabb vaskúra után új erővel és igyekezettel a gátra állt.

Ede az ibarrai gyülekezet házi bibliakörvezetőinek oktatásában vesz részt és kéthetenként előadást tart a vezetésről. A 15 résztvevő

buzgón hallgatja, és most szeretnénk elkezdni, hogy szolgálatba állítjuk őket az egyes házi körökben. A gyülekezetnek, folyamatos növekedése miatt, sürgősen szüksége van felelősségteljes és odaszánt vezetőkre, akikre Enrique Palacios lelkész még több feladatot bízhat.

Maren után egy Hannát kaptunk. Nem ... nem született újabb gyermekünk, hanem egy rövidtávú segítőt kaptunk, aki egy fél vagy egész évet ad a misszióért és segít nekünk a gyermekek körül, a gyülekezeti munkában stb. Ónélküle, különösen Gyöngyi, sokkal kevesebbet tehetne. Hanna nagyon szorgalmas, különösen, ami a zenei tehetségét illeti. A gyerekek és Hanna igen jól megértik egymást, habár az első napokban sokat sírtak. A mai napig hiányolják Marent. Maren, ez neked szól! Csak folytasd így!!!

Amiben Istent kérjük, hogy tovább munkálkodjon:

„Az Úr harcol értetek, ti pedig maradjatok veszteg!” (2Móz 14,14).

Gyöngyi itteni és ibarrai tanfolya-

mai jól haladnak, de, főleg a mi gyülekezetünkben, hiányzik a szenvedélyesség és odaadás. Imádkozzanak, hogy Isten tegyen itt csodát. Minden munkatársnak szeretnénk a Bill Wilson „Elveszett gyermekek” című könyvét ajándékozni. (Ez a könyv egyébként minden vezetőnek és munkatársnak ajánlható, nemcsak azoknak, akik gyermekekkel foglalkoznak.

Kérem, imádkozzanak továbbra is a Kröger és Erndwein misszionárius házaspárért. Augusztusban befejezik spanyol nyelvtanulásukat, utána munkába állnak. Imádkozzanak azért, hogy szívesen tanulják a nyelvtant és a szavakat, de azért is, hogy beilleszkedjenek és eligazodjanak ebben a másféle kultúrában. Mindkét házaspár nagyon tehetséges és odaszánt. Imádkozzanak velünk együtt, hogy jól be tudjanak kapcsolódni a csapatunkba, velünk együtt eredményesen építsék Isten országát.

Ede alig 5 hónapja mestertanulmányokat kezdett távoktatás keretében. Nagyon élvezi és sok újat tanul ezáltal. Természetesen a gyülekezet és a család mellett ez

többletmunkával jár. Imádkozzanak kitartásért, bölcsességért, hogy a tanultakat alkalmazni tudja a gyülekezeti és missziós munkában.

Az atuntaquii gyülekezet önálló-sodásának ügyében megkérdeztünk egy odaszánt és tehetséges házaspárt. Már évek óta azért imádkoznak, hogy megértsék, Isten hová küldi őket. A fiatalember fél éve diplomázott mérnökként, most az olajágazatban dolgozik. Világosan látják Isten elhívását. A legnagyobb kérdést az jelenti nekik, hogy mérnökként közel 1000 USA dollárt keres, lelkészként meg csak kb. 250\$ jövedelemmel számolhatnának. A gyülekezettől 150\$-t kapna. A felelőssége 100\$-ral tudná napi néhány órai munkával kiegészíteni a családi költségvetést. Ez igazi „kaland”. Imádkozzanak, hogy Isten mutassa meg nekik és nekünk a helyes utat.

Köszönünk minden imádságot és adományt, amellyel munkánkat segítik, Isten kegyelméből és az Ő tetszésére

A Luz család, Atuntaqui, Ecuador

ELHÍVÁS A MISSZIÓI SZOLGÁLATBA - A LIEBENZELLI MISSZIÓ MUNKATÁRSAINAK BIZONYSÁGTÉTELEI

Franciaország Nem elhívás, hanem egy lépés

„Nem kaptam elhívást a szolgálatra”, állapítja meg Uwe Vogel. Nagyon személyes beszámoló arról, miért lett mégis misszionárius.

Akkor jutottam élő hitre az Úr Jézus Krisztusban 1975-ben, amikor még a fa-szobrászatot tanultam. Megtapasztaltam, hogy Ő valóban él, a benne hívőknek megbocsátja a bűneit, és újrakezdéssel ajándékozza meg őket.

Ettől kezdve azt akartam, mindenki tudja meg, Jézus Krisztus képes megváltoztatni az ember életét és lelki szomjúságát csillapítani. Szorgalmasan kezdtem olvasni a Bibliát, sok újat fedeztem föl benne. Vasárnaponként lelkészünket gyakran különböző helyekre követtem, hogy ugyanazt még egyszer, sőt háromszor is újra meghallgassam.

A szombatonkénti tánccsoporthoz látogatásomat felcseréltem a michelstadt-i városi misszió ifjúsági összejöveteleivel, közben egyáltalán nem azt éreztem, mintha ezzel elmulasztanék valamit vagy sajnálnom kellene, hogy már nem járok a táncklubba. Elkezdtem a legkülönbözőbb emberekkel a hitről beszélgetni, meghívtam őket keresztyén összejövetelekre. A fa-szobrász iskola diákjai és tanárai megtérésemet közvetlen közelből élték át. Még az igazgató is folyamatosan tudott mindenről.

Az Úr Jézus megváltoztat

A szobrászatban is kifejeződött hitbeli örömöm: Mestervizsga-darabként egy többszáz éves öreg tölgyfagerendába egy igeverset véstem: „Más

alapot senki sem vethet a meglévőn kívül, amely a Jézus Krisztus” (1Kor 3,11). Plasztikai munkaként pedig egy akácötömbből a síró Pétert faragtam ki. Mélyen hatott rám, hogy egy kemény férfi olyan keservesen tudott sírni, mert megtagadta Jézust. Rájöttem, hogy itt nem paragrafusok áthágásáról van szó, hanem személyes kapcsolatról. Az akácfa gondolatától pedig Mózes 2. könyvének olvasása óta nem tudtam szabadulni.

Mindez túl sok volt szegény kollégáimnak és tanárainknak. Kérdéses volt az is, hogyan viszonyul majd mindehhez a vizsgabizottság. Isten azonban nem hagyott megszegyenülni. A gimnáziumban kétszer is megbuktam, azután kirúgtak az iskolából. Amikor

azonban az Úr Jézus belépett az életembe, megváltoztatta a munkához és feletteseimhez való viszonyulásomat. Ragaszkodtam az Úr Jézushoz, Ő pedig mellém állt. Belőlem, aki egyik csődből a másikba estem, olyan embert faragott, aki iskola-első, kamara-első, tartományi első, majd végül szövetségi második lettem. Szinte mindegyik győzelmi elismeréskor lehetőségem adódott, hogy – bár reszkető térdekkel –, mondjak néhány szót arról, kinek köszönhetem mindezt.

Én akarok – és Isten?

Annak ellenére, hogy ilyen jól végeztem, és sok ismerősöm meg rokonom ezt nagyszerű ugródeszkának tekintette a jövőbe, egyre erősödött bennem a vágy, hogy egészen Isten ügyének és az evangélium hirdetésének szenteljem magam. Nem is tudtam már elképzelni, hogy a továbbiakban foglalkozásomat gyakoroljam, amelyet pedig annyira szerettem. Sokat gondolkoztam a Róma 10,13–15 igeverseken: „Aki segítségül hívja az Úr nevét, üdvözülni. De hogyan hívják segítségül azt, akiben nem hisznek? Hogyan is higgyenek abban, akit nem hallottak? Hogyan hallják meg ige hirdető nélkül?”

Nagyon szívesen elmentem volna egy bibliaiskolára, mint amilyen a Liebenzelli Misszió Teológiai Szemináriuma, hogy misszionárius legyek. De nem volt elhívásom! Abban az időben sokat hallottam gyülekezetünkben más fiatal keresztyének beszámolóit arról, hogyan hívta el őket az Úr a teljesidejű szolgálatba. Egyesek még azt is hangsúlyozták, hogy Istennek szinte rá kellett beszélnie őket, hogy végezzenek el egy bibliaiskolát. Isten engem miért nem akart rábeszélni? Nem kellett volna sokat fáradnia! Úgy tűnt azonban, hogy ebben az irányban nincs terve velem.

Megint egyszer részt vettem a Liebenzelli Misszió missziós ünnepségén. Nagyon megindított engem Isten világméretű mentési akciója. A Biblia azt mondja: „Az aratnivaló sok, de a munkás kevés” (Mt 9,37). Arra gondoltam: Kész vagyok rá, és azonnal mennék, de hiszen nem vagyok elhíva! Hazafelé menet balesetet szenvedtem.

Autóm totálkáros lett, én azonban sértetlen maradtam. Valahogy felforrósodott a talaj a talpam alatt. De hiszen én nem voltam Jónás. Nem, sőt ellenkezőleg! Csak Isten nem akarja! – gondoltam.

A rejtvény megfejtése

Személyes igeolvasásomnál Mózes 5. könyvéhez érkeztem. Isten válasza a kérdéseimre váratlanul érkezett. Ezt olvastam:

„Van-e itt olyan ember, aki fél és lágy szívű, az menjen vissza a házához, ne csüggesse el társainak a szívét a magáéhoz hasonlóan!” (5Móz 20,8).

Isten Igéje élesebb a kétélű kardnál és áthatol. Mesterien meg tudja ítélni a gondolatokat és a szívnek indulatait! „Gyáva”, igen, ez az: mindig írásban szerettem volna megkapni, mint egy levelet a mennyből. Pedig a levél ott feküdt előttem: 1000 oldalas. Tartalma életre segített engem, kiragadott a pokolból, kihúzott a csapdából, békességre vezetett Istennel. Ez a levél megajándékozott válasszal az élet legfontosabb kérdéseire, szemem elé állította Isten mentő akciójának sürgősségét és egyre fontosabbá tette azt, felfedezte velem Isten kimondhatatlan szeretetét az emberek iránt, és megtapasztaltatta azt velem is. Nekem, a bukott diáknak megadta, miután oda fordultam az Úr Jézushoz, hogy ragyogással és dicsőséggel végezhettem. Ezáltal felszabadított arra, hogy ne csődbe jutottként, a világtól elmenekülőként és

meghunyáskodóként kelljen menekülnöm egy bibliaiskolára. Mindezt megtette. A legtöbbet ebből írásban is megkaptam. Most megértettem, hogy csak a hitetlenségem kívánt még mindig többet. Ami igazán hiányzott nekem, nem a hívás volt, hanem egy lépés!

Az Úr Jézus jelenti a biztonságot

Most már egészen biztosan tudtam. Akkor is, ha az utolsó lépés hitbeli lépést jelentett, bízva Abban, aki hívott engem. Olyan lépést, amivel bizonyítanom kellett: kész vagyok rá, de biztonságom kizárólag Te vagy és Te maradsz – nem az elhívásom. Mert:

„TE mondtad és ebben bízva örvendező szívvel és csüggedés nélkül bátran indulok, és nem rettegek.” Azóta 25 év telt el. Most már öten vagyunk. Nyolc év alatt nyolc költözés után Normandiában kötöttünk ki, és már 15 éve munkálkodunk Franciaország északnyugati részén. Soha nem kellett hinnem az elhívásomban. Sem nekem, sem a családomnak ez nem lett volna elég. Ő azonban, aki hívott, elég volt minden időben és mind az ötünknek. Elég minden embernek, aki követi Őt, minden időben.

Uwe Vogel, felesége Hiltrud, három gyermekük van. A LM Teológiai Szemináriumának elvégzése előtt faszobrász volt, 1991 szeptembere óta Franciaországban gyülekezetalapításban tevékenykedik.

Isten mindig látja a célt

Oroszország

Sabine Matthis missziós nővér (Oroszország) bepillantást ad mindabba, hogyan kereste az élet értelmét és hogyan vezette őt Isten.

Urunk, Istenünk,
Számptalan csendes utad van,
Amelyeken lehetségessé teszed
Mindazt, ami lehetetlennek tűnik.
Tegnap még semmi sem volt látható,
Ma sem sok,
De holnap már
Beteljesedve van itt előttünk,
És csak visszatekintve
Vesszük észre,
Ahogyan Te észrevétlenül megalkotod,
Amit mi nagy hangoskodásaink között
Nem tudunk véghez vinni.

Jeremias Gotthelf

Az életben mindenkinek vannak kérdései és céljai. Az én kérdéseim ezek voltak: Mi az élet értelme? Vane egyáltalán értelme mindennek, ha a végén mégis a halálé az utolsó szó? Ilyen kilátás mellett a logikus végkövetkeztetés egyértelmű lenne. Így indultam neki, hogy keressem az élet értelmét.

A környezetemben sok minden erősítette meg azt a benyomást, hogy nem érdemes a halálra mint végső célra törekedni. Öreggondozói foglalkozásom mély betekintést engedett különböző származású emberek élethelyzeteibe. Foglalkoztam olyan

gyermekkel, akiknek súlyos fogyatékosságuk miatt kellett otthonban élniük, aztán középkorú emberekkel, akiknek krónikus betegségek vagy baleset miatt kellett az otthonba jönniük, és foglalkoztam még idős, ápolásra szoruló beteg emberekkel, akiket az otthonban gondoztunk. Hamar átláttam, hogy ezek közül az életsorsok közül némely az enyém is lehetne. Hol végződné az utam? Csak a halálban? Az egész értelmetlennek tűnt, még akkor is, ha az életben néha magasan szárnyalunk.

Az élet értelmének kérdésétől az Isten kérdésig

A munkahelyemen találkoztam először olyan emberekkel, akik Jézus Krisztusban megtalálták életük értelmét. Sokat beszélgettem ezekkel az emberekkel, elkezdtem foglalkozni a Bibliával, keresztyén barátaim imádkoztak értem. Az élet értelmének keresése összefonódott az Isten kereséssel. Létezik-e és ha igen: mit jelent ez az én életemben? Adhat-e értelmet neki? Isten lépésről-lépésre válaszolt, én pedig megismerhettem Őt Igéje olvasása közben.

E vívódások közben elkezdtem tanulmányozni a körülöttem élő keresztyének életét. Nem voltak tökéletesek, de képesek voltak nehéz helyzeteket Istenbe vetett bizalommal megélni. Örültek az életnek, nem voltak boldogtalanok. Még feltűnőbbnek ta-

láltam, hogy náluk nem a halálé volt az utolsó szó, hanem az örök élet állt előttük, az Istennel együtt való élet. Amikor egyik barátnőm édesanyja meghalt, láthattam, hogyan vigasztalta és erősítette Isten a barátnőmet.

Egyre jobban növekedett bennem a vágy, hogy ezzel az Istennel éljek én is, és végül kész voltam átadni Neki az életemet. Elfogadhattam Isten, mint szerető Atyámat és Jézus Krisztust, aki az életét értem adta, és engem életre hív.

Isten nem elvesz, hanem megajándékoz!

Új szakasz kezdődött az életemben, új célkitűzéssel. Felfedeztem, milyen sok jót helyezett el Isten az életemben. Mit akar vajon az életemmel? Mi Isten terve velem?

A Liebenzelli Misszió egyik közösségébe kerültem, és ott láttam, hogyan élték azok az emberek a hitüket. Vágy ébredt bennem, hogy egész életemet Isten rendelkezésére bocsássam. Liebenzelli diakonisszákkal találkoztam, akik ismét egy darabon tovább segítettek. Vajon ez az életforma lenne Isten terve a számomra? Kész lennék rá? Isten elvenne ezáltal valamit tőlem? Sok hasonló gondolata támad az embernek, amikor ilyen döntés előtt áll.

Isten meggyőzött, hogy semmit sem vesz el, sokkal inkább meg akar ajándékozni. Most már kész voltam arra, hogy vállaljam. Jelentkeztem a diakonisszák közösségébe, felvettek és elvégeztem a bibliaiskolát.

Mi lesz az álomból?

Nem csak arról volt szó, hogy Istennek diakonisszaként álljak a rendelkezésére, hanem arról is, hogy kész legyek menni, ha Isten a misszióba küld. A bibliaiskola ideje alatt megértettem, hogy utam külföldre fog vezetni. Azt még nem tudtam, hová.

De máshogy alakult. Egészségügyi problémák miatt lehetetlennek tűnt, hogy külföldre menjek, így közösségi munkába helyeztek. De a

külmisszióba való elhivatás kérdése nem hagyott nyugodni, pedig megpróbáltam magamnak megmagyarázni, hogy Németországban is szolgálhatok Istennek, itt is sok a tennivaló.

Nem találtam békességemet. Újra és újra ugyanaz a kérdés: mi lesz a missziói szolgálattal? Mi a helyzet az egészségemmel? Vagy csak az én vágyaim azok, amelyek gondolatban újra és újra a külmisszió felé vonnak? Vagy Isten maga az, aki a készenléteimet és a bizalmamat akarja?

Fontos kerülőút

Ebben a nyugtalansággal teli időszakban kértem Isten, hogy egyengetse utamat. Hosszú idő telt el, évek. Már egészen Németországra álltam át. Akkor végre valami megmozdult. Áthelyezés előtt álltam. Hová vezet az út? Végre szabaddá lett az út – Oroszországba! Soha eszembe nem jutott, hogy ott lehetne a helyem, mert a bib-

liaiskola ideje alatt, és még sokáig utána is, lehetetlen volt misszionáriusként Oroszországban szolgálni.

Visszatekintve csak csodálkozni tudok azon, ahogy Isten mindent megtervezett és az utakat egyengette. Ő hívott életre. Ő adta a közösségi munka időszakát, hogy növekedhessek a hitben és tanulhassak. Ő nem vesztette el a célt a szeme elől. Őrködik mindazok felett, akik feltétel nélkül bíznak benne.

Hiányos nyelvismeret ellenére kapcsolatok

Most az orosz nyelvet tanulom a jeekatyerinburgi egyetemen. Kínai társaimmal együtt még néhány hónapig nyomjuk az iskolapadot. Az egész tanítás oroszul folyik, ami nekünk, kezdőknek nem könnyű. Néha ott ülök az órán és a tanárnő hiába próbál meg valamit sok orosz szóval elmagyarázni. Akkor otthon egy szótár segítségével megkeresem a témát, és megpróbálok

dolgozni rajta. Máskor olyan orosz egyetemistákkal találkozom, akik beszélnek németül és élvezik, hogy egy „valódi német” áll előttük. Aztán az is előfordul, hogy a sok téma után Isten és az egyház kérdése következik. Azok aztán szép pillanatok, amikor egyszerű szavakkal elmondhatom, mit hiszek és miért, és mennyire értékes Isten számára a velünk, emberekkel való közösség. Gyakran ütközünk a hiányos nyelvismeret korlátaiba, és tudatosává válik, mennyire fontos az orosz nyelvet tanulni. Isten azonban a nyelvtanulás ideje alatt is tud munkálkodni.

Sabine Matthis missziós nővér:

Öreggondozó, a bibliaiskola elvégzése után belép a liebenzelli misszió diakonissza közösségébe, 1988–2005 közösségi munka Németországban, utána missziói szolgálatra felkészítő program Kanadában, 2006 szeptember vége: kiutazás Oroszországba

Malawi

Hogyan lesz valakiből misszionárius?

Hát, igen. Egészen különféle módokon. Isten útjai sokfélék, mindannyian különböző személyiségek vagyunk, s egyedi az élettörténetünk is.

Istennel való utam akkor kezdődött, amikor 16 évesen az „Élet Szava” szilveszteri rendezvényén befogadtam Jézust megváltómnak. Az életem során összegyűlt minden bűnömöt megbocsátotta. Akkoriban ipari kereskedelmi iskolában tanultam. Rendszeresen jártam Pfulhban népegyházi közösségünkbe és az ifjúsági bibliaórákra. Jézus Krisztusba vetett hitem így egyre erősödött.

Mintegy 23 éves lehettem, amikor egy barátnőmmel elmentem az „Élet Szava” húsvéti csendeshetére. Épp az a gondolat foglalkoztatott, hogy felmondok munkahelyemen, és két évre Stuttgartba megyek, hogy számítógép- és szoftver-kezelőnek képezzem át magam. Megint egy igehirdetés volt, ami váratlanul megszólított. Isten azt kérdezte tőlem: „Kérdeztél tőlem, hogy tényleg abban az iskolában van-

e a helyed?” Nem, ezt tényleg nem tettem meg. Isten emlékeztetett, hogy egy keresztyén ember Jézust nem csupán Megváltójának, hanem Urának is kell, hogy tekintse, aki személyes életét is irányítja. Beláttam, hogy ez csakugyan így van, és kértem az Úr Jézust, vezessen és mutassa meg, mit vár tőlem. Még akkor is, ha esetleg misszióról lenne szó. De kértem, hogy legyen egyértelmű az útmutatása.

Szakmai kihívások

Isten egyelőre hagyta, hogy a textilüzemben dolgozzak tovább. Tíz évvel később történt változás, amikor szabaddá váltam arra, hogy más-hová menjek. Egy műanyaggyárban szerződtek velem. A munka érdekes és izgalmas volt.

Osztályunkon az egyik kolleganő azonban megnehezítette az életemet. Végül elkezdett rágalmozni. Ez mély nyomokat hagyott bennem. Azon fáradoztam, hogy békében tudjunk együtt dolgozni, de viselkedésével

újra meg újra erősen megbántott. Négy évet dolgoztam ott, s ezalatt Isten bizonyossá tett afelől, hogy ott a helyem, és nem akarja, hogy másik üzemben dolgozzak. Az utolsó ottani nyaramon szerettem volna megtudni, hogy ez a kolleganő tényleg előnyüggé magát, ahogy azt mindig emlegette. Sem a személyzetis sem pedig az üzemvezető nem tudta ezt nekem megmondani. Szabadságomat az OM-mel (Operation Mobilization missziós társaság) Szlovákiában töltöttem egy missziós programon. Biztos voltam abban, hogy év végével fel kell mondanom. Beszéltem erről a csoportvezetőmmel is Szlovákiában. Azt tanácsolta, hogy mielőtt missziós tervekbe kezdenék, pihenjem ki magam. Wales megfelelő helynek tűnt, ahol az OM nyelviskolája közvetlenül a tengerparton fekszik. Ez a gondolat megnyerte tetszésemet.

Amint visszatértem a szabadságról, az üzemben már mondták is a többiek, hogy az említett kolleganő

már csak év végéig marad, s az utódja október 1-jével kezd. Nahát – gondoltam, én is épp év végéig maradok. Isten bizonyára tudatosan tartotta vissza ezt az információt, mert ha tudtam volna, hogy a kolleganő megy, talán maradtam volna.

Hogyan tovább?

Egyik barátom megpróbált meggyőzni arról, hogy az év végéig hátralévő hónapokban menjek a „Doulos” nevű OM-hajóra missziós szolgálatra. Eleinte ezt el sem tudtam képzelni. Aztán pedig egyre nőtt bennem a bizonyosság és az öröm, hogy ez az én utam. Azonban aznap, hogy a pályázatot megírtam, az öröm és a békesség egyből elhagyott. Ilyet még sosem tapasztaltam. Isten „nem”-et mondana egy OM-szolgálatra? Mindenképpen figyelmemet Szlovákia felé irányította, ahová éppen német tanárok mellé kerestek lektort. Semmi kétségem nem volt afelől, hogy ezek a gondolataim Istentől jönnek. Meg voltam győződve, hogy három hónap Wales után a Liebenzelli Misszióval önkéntesként egy rövidebb időre Szlovákiába megyek, hogy a német tanárok mellett segítsék a nyelvokta-

tásban, s közben az Úr Jézusról is beszéljek. 1995 áprilisától 1996 nyaráig lettem volna ott.

1995 karácsonyán azonban, amikor hazajöttem, kértem egy időpontot Detlef Krausetól (aki akkor a missziói igazgató volt). Az volt a vágyam, hogy a szlovákiai szolgálatot több éven át végezhessem. A legjobb az lenne, ha a misszió kinevezne munkatársának.

30 évesen bibliaiskolába

Detlef Krause véleménye az volt, hogy minden szakmához kell a képzettség. „Ha teljes munkaidőben a misszió akarod szentelni magad, akkor szükséged van teológiai képzésre.” Ezzel teljesen egyetértettem. De vajon Isten is így látja jónak? Végülis már nem 20, hanem 30 éves vagyok! Ezzel az Istennek feltett kérdéssel tértem vissza Szlovákiába.

Hamarosan levelet kaptam egy barátomtól, aki azt tanácsolta, hogy menjek bibliaiskolába. Aztán két másik itt szolgáló német lektor keresett fel, akik a üdvözlés előtt azt mondták: „Marion! Igazán jó lenne, hogy bibliaiskolába menj!” S végül a napi csendességem alatt egy igevers szíven talált, melyben Mózes művészi szakembereket állít

a szent sátor elkészítésére. „Hívatta tehát Mózes ... mindazokat ..., akit szíve arra indított, hogy hozzáfogjon a munka elvégzéséhez.” (2Mózes 36,3.) Aztán arra gondoltam: Igen, engem is a szívem indít, tehát akkor én is az elhívottak közé tartozom. Ez az igevers félreérthetetlenül hozzám szól. Most már végre Isten biztatását is magaménak tudhattam. Hónapokon keresztül tudtam örülni annak, hogy szeptembertől Liebenzellben tanulhatok.

Amikor befejeztem teológiai tanulmányaimat, Szlovákiába épp nem kerestek misszionáriust. Végül megkérdezték, elmennék-e Afrikába, Malawiba. Vagy mondhatnám úgy is, hogy oda kaptam elhívást. Isten egyetlen országot sem helyezett különösképpen a szívemre. Így aztán bármelyik országba szívesen mentem volna. Az első négy ott töltött évem alatt Isten bizonyossá tett afelől, hogy ott a helyem. S így örömmel tértem vissza 2006-ban újra ebbe az országba.

Marion Engstler, ipari kereskedő, teológiát végzett Liebenzellben, 2001 júliusa óta Malawiban szolgál, 2006 óta Balaka tartományban nők között tevékenykedik

Spanyolország Belföldön és a széles nagyvilágban

Mi a helyzet az elhívással? Csupán a misszionáriusokat hívja el Isten? Bibliai válaszok és Tanja Bratzler spanyolországi tapasztalatai

Isten valamennyi keresztyént hív, senkinek sem kell égből jövő vilámcsapásra várnia. Máté 28,19-ben feketén-fehéren ez áll: „Menjtek el tehát, és tegyetek tanítvánnyá minden népet!” (Ez a jólismert missziói parancs.) Az Úr Jézus ezt a feladatot adja valamennyi követőjének, nem csak kiválasztottaknak. Következésképpen mindenkinek beszélnie kell Istentől. Mindenki felvetődik a kérdés: Hol és hogyan történhet ez?

Mennybemenetelekor megígérte

Jézus a Szentleket, ereje által tanítványai és követői tanúk lehetnek mindenkor. Akkoriban és ma is beszélnek a keresztyének Jézusról Jeruzsálemben (saját városukban), Júdában (házjukban), Samáriában (a szomszédos országban) vagy szerte a világon (a Föld más országaiban). A munkahelyen, az iskolában vagy az egyetemen, otthon, a szomszédoknál, akár a sportegyesületben vagy nyaralás közben – mindenki misszionárius!

Jeruzsálemtől...

Vannak emberek, akik szívesen utaznak, új dolgokat próbálnak ki, jól tudnak alkalmazkodni, könnyen tanulnak nyelveket, és így képességet kaptak, hogy misszionáriusok legyenek.

Azonban nemcsak nekik, mindenkinek fel kell tennie magában a kérdést, kell-e missziós szolgálatot végeznie és hol. Jeruzsálemben (a lakóhelyen) is szükség van tanúkra és mindenekelőtt emberekre, hogy misszionáriusokat, akik szabadok erre a szolgálatra, kiküldjenek és támogassanak.

Véleményem szerint a „megszokott” hivatásokra is kaphat az ember elhívást (benne van a „hívás” kifejezésben is), és tisztelheti Istent orvosként, háziasszonyként, otthon segítő férfiként, tanárként, autószerelőként, pékként, számítógépes szakemberként vagy fodrászként is.

Amikor keresztyén lettem, rögtön világosan láttam, hogy misszionárius leszek. Megtérésem előtt fejlődő

országokon szerettem volna segíteni. Azonban amikor rájöttem, hogy az emberek akkor fejlődnek igazán és leginkább akkor változnak meg pozitívan, ha Jézust Uruként és Megváltójuként megismerik, inkább a „belülről fakadó” segítséget akartam támogatni, mint a külsőt. Azonban még fogalmam sem volt arról, hogyan és hol történhet ez meg. Vágyamat, hogy misszionárius legyek, adottságaim és mások is megerősítették, főleg azonban a Máté 9,37–38: „Az aratnivaló sok, de a munkás kevés. Kérjétek tehát az aratás Urát, hogy küldjön munkásokat aratásába!”

A szükségszerűségből és az említett adottságokból világosan láttam, hogy Isten arra hív engem, hogy minél több időt fordítsak arra, hogy Róla beszéljek. A Bibliaiskola és a missziós szolgálat volt a következő logikus lépés. Az elhivatottság mellett a küldetés volt fontos, hogy kitartsak és a nehéz időkben ez megerősítsen.

.....Spanyolországig

Spanyolországban sajnos csak nagyon kevés teljes munkaidős belföldi misszionárius áll szolgálatban. Amikor Cordobában dolgoztam, abban a kiváltságban részesültem, hogy közvetett módon egy spanyol misszionárius családdal

dolgozhattam együtt. Ábel és Rafi a barátaim lettek gyermekeikkel, Stefánival és Samuellaival együtt. Rafi beszámolt nekem arról, hogyan kapott elhívást a spanyolországi missziós munkára:

„Katolikus családból származom – mint szinte mindenki Spanyolországban, az evangéliumról amerikai misszionáriusoktól hallottam. A legnagyobb benyomást az tette rám, hogy a Biblia világosan beszél a bűn problémájáról és megoldásáról.

Nem vagyok benne teljesen biztos, de szerintem megtérésem után meglehetősen hamar támadt az a vágyam, hogy másoknak beszéljek az Örömhírről – méghozzá olyan világosan, amint ezt akkoriban hallottam.

Akkortájt egyedülálló voltam, egy munkahelyen dolgoztam és ez nekem elég is volt. Azonban egyszer csak olvastam a Máté 6,33-mat: „De keressétek először Isten országát és igazságát és ezek mind megadatnak nektek.” Éreztem, hogy Isten ezt várja tőlem. Még nem ismertem igazán a Bibliát, azonban minden alkalommal, amikor ezt a szöveget olvastam, ugyanazt éreztem. Végül – bár sok félelemmel – úgy döntöttem, hogy részt veszek a barcelonai bibliai szemináriumon.

Akkoriban csak az igevers első

része szólított meg: „De keressétek először Isten országát és igazságát!” Nem tudatosult bennem, hogy ez a bibliai vers ígéretet is tartalmaz. Csak évekkel később figyeltem föl a második részre, amikor már elvégeztem a szemináriumot, férjhez mentem és misszionáriusként dolgoztam: „...és ezek mind megadatnak nektek.” Utólag állapítottam meg, hogy Isten megtartotta ígéretét. Már akkoriban gondoskodott rólam, habár ez az ígéret akkor még nem tudatosodott bennem. Nagyon megérint még most is, évekkel később.

A támogatást, amiből élünk, nem kapjuk rendszeresen, így néha már aggasztó volt a helyzetünk. Azonban Isten még mindig teljesítette az ebben a versben tett ígéretét, méghozzá minden várakozáson felül. Dicsőség legyen Istennek!”

Tanja Bratzler: Spanyolországban, Madridban tanult banki üzletkötőnek. Három évig az Egyesült Államokban végzett Bibliaiskolát, egy évig pedig a Liebenzelli Misszió teológiai szemináriumát látogatta. 2000. októberétől Spanyolországban gyülekezetépítéssel foglalkozik, kezdetben a Cordobához közeli Montillában, 2006. óta pedig Marbellában.

Pápua Új-Guinea

Egy különleges misszionárius

„Ne feledkezzetek meg vezetőitekről, akik az Isten Igéjét hirdették nektek. Figyeljetek életük végére, és kövessétek hitüket.”

Szolgálatunk során sok misszionáriussal ismerkedhetünk meg. Egyesek inkább tartózkodóak, nem tűnnek föl, csak időnként lehet őket a nyilvánosság előtt látni. Mások sokszor előttünk vannak, mert beszámolókat írnak, vagy imakéréseket küldenek. Az a férfi, akiről szeretnénk beszámolni, egyik csoporthoz sem tartozott. Még csak nem is nevezték misszionáriusnak. Willi Beilharz mégis az volt. Olyan ember, aki másokat (különösen jól) megtanított arra, mit jelent Isten gyermekeként felelősséget és megbízatást vállalni.

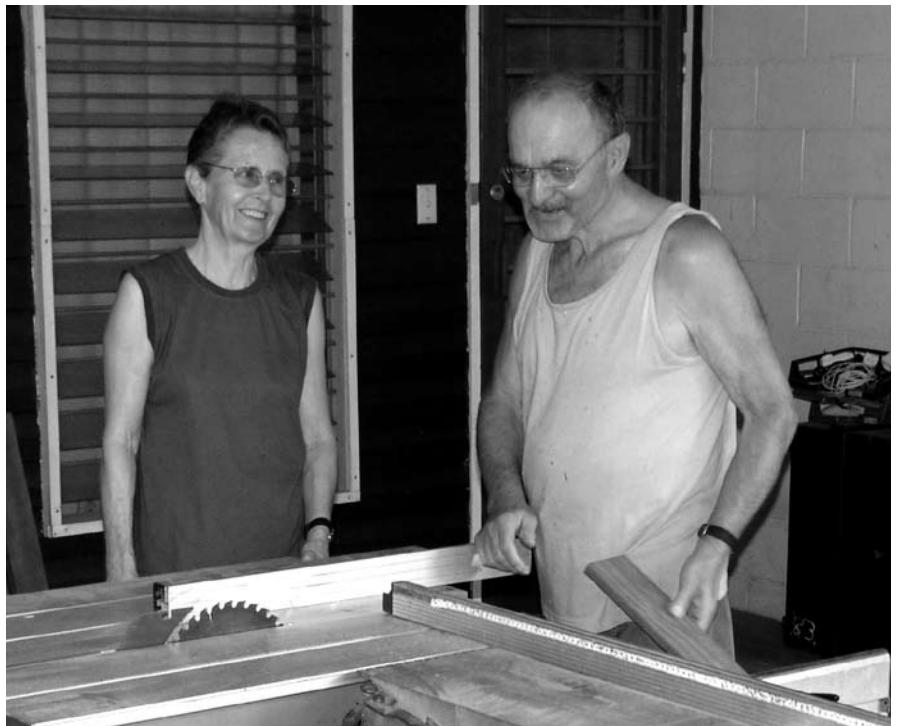
Még nem is olyan régen otthonában látogattuk meg a Beilharz házaspárt. Hazai tartózkodásunk idejére „vándoréletünk” alatt nála helyeztünk el valamit, amit később el akartunk hozni tőlük.

Meghallottuk, hogy Willi kórházban volt. Szíve nem volt valami jó, ahogy legutóbbi látogatásunkkor mondta. Nagyon meglepődtünk, amikor ragyogó arccal állt az ablakban és üdvözölt bennünket. „Jöjjetek föl, beszéljünk egy kicsit.” Beszélgetésünk legtöbbször Pápua Új-Guinea körül forogtak, arról, amiket ott átélünk.

Szíve hirtelen felmondta a szolgálatot
Ezúttal már nem került sor beszélgetésre! Ahogy fölértünk, Willi összeesett. Pulzusa fölgyorsult. Néhány perccel később felesége, Hedi karjaiban hunyt el. Ura hazahívta őt. Ez nagyon hirtelen történt és keményen érintett minket. Szíve felmondta a szolgálatot.

Lefektettük őt a heverőre és gyászolva, sírva, imádkozva ültünk halott testvérünk és harcostársunk mellett. Itt valaki hazament „Urának örömeibe” (Mt 25,21.23). Valaki, aki először Isten országát kereste. Egy hívő ember reménysége látássá változott, és ez visszatükröződött Willi arcán.

Amikor egy halottaságnál ülünk, gondolataink sokfelé vándorolnak:

„Taníts minket megfontolni, hogy meg kell hálnunk” és „Mennyi csodálatos közös élményben volt részünk” ...

A tettek embere

Willi és Hedi Beilharz-cal először Rabaulban találkoztunk (Nyugat-Újbríttannia). Az amúgy is túlzásfolt ház kis zugában éltek, a kis szobára nem lehet mást mondani. Sok misszionárius és építő segédmunkás volt ott. Számtalan moszkító is (a maláriát terjesztik) benépesítette a kis házat. Nem csoda, hogy a betegség körbejárt és Willit sem kímélte meg. Eleinte ő nem nagyon tűnt föl nekem. Nyugodt volt, halkan beszélt, nem sokat evett, húst szinte egyáltalán nem. Mindannyian egy nagy építményen dolgoztunk: a Dél-tengeri Evangéliumi Egyház körzeti állomásán, egy viszonylag nagy templommal.

Willi és Hedi saját költségén volt itt. Nap mint nap példás csapatként építettek, többnyire csak maguk vagy egy helybeli segítővel. Az anyagköltségeket a házaspár maga fizette, akárcsak az új-guineai munkatársakat. Így folyt ez az egész (európai) tél idején. Itt a déli féltekén kegyetlenül forró volt. Willi olyan jól megtanulta a pidzsin nyelvet,

hogy önállóan feltalálta magát. Nem a szó embere volt, inkább a tetteké.

Állandó bevetésen Pápua Új-Guineában

Minket hamarosan áthelyeztek a Felföldre. Williről és Hediről mégis mindig újra hallottunk, és a kapcsolatunk nem szakadt meg. Felénk is jártak, itt is tevékenyek voltak, mint kipróbált csapat. Willi szíve tele volt szeretettel az emberek iránt, különben nem jött volna vissza többé, miután a hegyek legtávolabbi zugában ki akarták rabolni. Mások megpróbálták a „Lapun”-t (öreg ember) becsapni. Szikrázó szeme azonban elárulta, hogy megszimatolta, mi folyik itt. Néha ezt mondta nekem: „Az embereknek nagyon nagy szükségük van Jézusra (mindig újra ezt bizonyították erkölcsstelségeik, lopásaik, gyilkosságaik és utcai rablásai), ezért jó, hogy te itt vagy.” Szívvel örült, amikor emberek megtértek és Jézushoz jöttek. Gyakran mondta Willi: „Veled megyek és átveszem a munkát – és te, Gerhard, te beszélj. Az embereknek meg kell halaniuk az evangélium üzenetét, és te ezt jobban ki tudod fejezni, mint én!”

Mintegy 16 alkalommal járt Willi

és Hedi Új-Guineán. Mindig a német (európai) telet töltötték nálunk, misszionáriusoknál, és mindig szünet nélkül és csöndesen végezték a munkájukat. Mindig minden számlát maguk fizettek, és többnyire személyesen törődtek az építőanyag beszerzésével. Amikor Németországban közeledett a tavasz, már semmi sem tartotta vissza őket Pápua Új-Guineában, mert otthon számtalan méhcsalád várta gondoskodásukat.

Mit lehet elérni Colával

Willi módszerei praktikusnak és eredményesnek bizonyultak. Az áramkimaradás problémáját például eredményesen meg tudta oldani. Az egyházi konferencián sürgősen szükségünk volt az áramra. Willi tehát az illetékes férfit személyesen meglátogatta, és megkérte – amilyen jól ezt pidzsin nyelven tudta –, hogy segítsen. Egyidejűleg a nem túl készséges alkalmazottnak átnyújtott egy doboz hűtött Colát. A kedvességnek és megértésnek ez a kis barátságos gesztusa (az új-guineai irodái alkalmazottak mindig szomjasak és mindig kevés az aprópénzüik) arra készítette az embert, hogy egy pillanat alatt helyreállította az áramellátást. A hétvégi egyházi konferencia megmenekült!

Döntőbíró, béketeremtő, pénzt adó

Rabaulban Willi és Hedi egy kis mosdó- és toalettházacskát épített. A vulkánkitörés után a lerombolt állomást

újra felépítették. Fáradságos munka volt keserves feltételek mellett. A vulkáni hamu sem kellemes, sem egészséges nem volt, és mindig újra tönkretette a fáradságos munkát.

Aztán átköltöztek a szomszédos szigetre és Namatanaiban felépítettek egy templomot és egy házat a lelkésznek. Ott együtt laktak a helybeli lelképásztorral; olyan egyszerűen, hogy még mi misszionáriusok is beleizzadtunk volna. Willi és Hedi olyan sokat elsajátítottak a helyi kultúrából, hogy egykönnyen senki sem áltathatta őket semmivel.

Újirlandban ők ketten még többet építettek. De nemcsak ennyit tettek. Nagyon sokat látogattak, felléptek döntőbíróként, békítőként és utolsó menedékként anyagi problémáknál. Ez a sziget a szívükhöz nőtt. Azt akarták, hogy annak a sok embernek ott, akik még nem ismerik személyesen Jézust, legyen lehetőségük. Ezért fontosak voltak a működő helyi gyülekezetek. Az ige hirdetését Willi átengedte a helybeli lelképásztoroknak. Az ellátást azonban gyakran ő vállalta.

Ki foglalja el a helyét?

Egyszer csak jött a hír, hogy Willinek egészségi problémái vannak és valószínűleg nem tud már Pápua Új-Guineába jönni. Mindannyian sajnáltuk, mert Willi és Hedi megbízható, segítőkész és nagylelkű munkatárs volt. Vajon lesz-e helyettük valaki? Hol vannak emberek, akiknek Isten ügye

jobban szívügyük, mint saját előnyeik, egészségük, nyugalmaik, a bankszámlájuk és biztosítékaik? Ki tölti majd be Willi helyét Isten országában? Valaki, akit nem neveznek ugyan misszionáriusnak, mégis az a javából – mint Akvila, Tikhikusz vagy Epafroditusz, akiről a Biblia beszámol. A misszió mindannyiunk ügye, mert az Jézus Krisztus Gyülekezetének a feladata. Willi ezt megértette, és szinte szavak nélkül átültette a gyakorlatba.

Ő most otthon van Jézusnál. Vajon mit mondott neki az Úr? Talán felállt, mint annakidején Istvánnál, és személyesen köszöntötte hű szolgáját, és megköszönte neki helytállását?

Nem az számít, hogy mit csináltunk jól itt a földön. Jézus ugyanis már mindent megtett értünk. De értékelni fogja, mennyire adtuk oda életünket, adottságainkat és vagyonunkat az Ő el nem múló országáért.

Mi Új-Guinea-misszionáriusok szívből köszönetet mondunk Willinek és kedves Hedijének!

Gerhard és Brigitte Stamm, a Szövetségi Vasutak alkalmazottja, ill. házvezetőnő és ápolónő. A Liebenzelli Misszió Teológiai Szemináriumának elvégzése után a délnémet CE-szövetség körzeti felelőse. 1988 óta a Stamm házaspár Pápua Új-Guineában munkálkodik gyülekezetépítésben, munkatársak képzésében, a világmisszióra való buzdításban. 2007 júliusában utaznak ki újból.

Ecuador

Ecuador – Németország és vissza

Interjú Washington Pozo lelképásztorral

A 2006 őszi missziós ünnepségen három ecuadori lelképásztor zenei előadással lepte meg a látogatókat, a misszióvezetőt pedig egy színes falvédővel ajándékozta meg. Washington („Washo”) Pozoval, az egyik dél-amerikai vendéggel, Gustavo Victoria beszélget, aki 2004 nyaráig misszionárius volt Ecuadorban.

Washo, gyakran voltál már külföldön?

Nem, ez az első külföldi utam, sőt az első repülőutam. Nagyon örültem neki, ugyanakkor nagyon izgatott is voltam, milyen érzés egy repülőn ülni. A legmélyebb benyomást az tette, hogy majdnem 1000 km/órás sebességgel repültünk. Hihetetlen!

Két másik lelkésszel érkezettél Németországba. Mi az utazásotok célja?

Főleg azért jöttünk, hogy megismerjük a Liebenzelli Misszió központját. A liebenzelli misszionáriusok szolgálata

által tértem meg, és néhány éve Ecuadorban dolgozom a misszió keretében. Így már régi álmodom volt, hogy egyszer eljussak ide a „misszió hegyére”.

Ezenkívül szerettünk volna találkozni azokkal az emberekkel, akik már egy kis időt Ecuadorban töltöttek rövidtávú munkatársakként.. Nagyon fontos, hogy köszönetet mondjunk azoknak az embereknek, akik támogatnak minket. Elmondjuk nekik, hogy az értünk mondott imádságok és anyagi támogatásuk nagyon fontosak a számunkra, azért, hogy Ecuadorban még több ember hall-

ja meg az evangéliumot.

Emellett szeretnénk volna Németországot is látni. Úgy érezzük itt magunkat, mintha 30 évet repültünk volna előre az időben.

Elmentetek a missziós ünnepekre is. Milyen benyomásokat szerezte?

Igen, az valami egészen különleges, hogy ilyen sok ember számára fontos a világmiszió – ez olyan élmény volt, amit sosem felejtünk el. Mélyen megérintett, hogy olyan emberekkel találkoztam, akiket előtte sohasem láttam, de ők ismerték a nevemet.

Keresztyének voltak, akik már régóta imádkoznak értem, néhányan naponta. Megértettem, hogy mindnyájan egy nagy család vagyunk, és örülök, hogy ehhez a családhoz tartozhatok.

Mit éltél át a gyülekezetek meglátogatásakor?

Jó volt látni, hogy a munka azért itt sem egyszerű. Ecuadorban néha az a benyomásunk, hogy a külföldi gyülekezetek mind nagyok és jómódúak. Hogy sokan támogatják a misszió munkáját annak ellenére, hogy nem gazdag emberek, ez megszegyenített és ugyanakkor hálássá tett.

Egy másik dolog szintén feltűnt, ami inkább negatív: ha Ecuadorban az emberek templomba mennek, mindig magukkal viszik a Bibliájukat. Itt csak kevés ember hozza magával az istentiszteletre a Bibliáját és követi a felolvasott igéreszt.

Jó dolog rólatok is hallani. – Maradjunk még egy kicsit az ecuadori gyülekezeteknél. Milyen a lelki helyzet?

Ezek még nagyon fiatal gyülekezetek. Még sok dologban nem tudunk mások tapasztalatára támaszkodni. Ezért a misszionáriusok tudása és tapasztalata rendkívül fontos a számunkra. A hívők lelki éhségét mutatja, hogy szívesen és hosszasan hallgatják Isten Igéjét. Szívesen tanulnak is, amit onnan tudunk, hogy a képzési centrumunkat sokan látogatják.

Azonban a gyülekezeten kívül is sok a nyitott ajtó. Ha valaki nem túl félénk, nagyon hamar képes az emberekkel a hitről beszélni. Ennek a nyitottságnak eredményeként nő a munkánk. Ezért nagyon boldogok vagyunk, hogy két újabb misszionárius családot küld hozzánk a Liebenzelli Misszió, hogy munkánkat támogassa.

Mi lesz a jövőben az ecuadori misszionáriusok fő feladata?

Mivel még sok ember nem ismeri az evangéliumot, ezért elsősorban az marad a feladatuk, hogy ezeket az embereket megszólítsák. Ugyanakkor

a gyülekezetnek szüksége van sok oktatásra is, hogy a hitre jutott embereknek jó lelki otthont nyújthassunk. Ezért nagyon fontosak a tanító és bátorító misszionáriusok. Nagyon örülnék neki, ha a jövőben újabb gyülekezetek alakulnának. Nagyon sok a teendő és mi nagyon szívesen együttműködünk, de szükségünk van a misszionáriusok példájára és támogatására.

Szeretnél még újságunk olvasóinak valami személyeset üzeni?

Köszönöm, szívemből köszönöm, hogy imádságaik és támogatásuk által én is Jézus Krisztus által odatalálhattam Istenhez. Köszönöm, hogy a misszió sok barátja segítségével sok ecuadori embert Istenhez vezethettünk. Imádkozzunk továbbra is országunkért, a gyülekezetekért és azért, hogy még sokáig az Úr Jézust szolgálhassam. Mindenki misszionárius a maga helyén. Isten Önökön és rajtunk keresztül akarja elérni az embereket. Ezt a nagy kihívást kell szem előtt tartanunk.

Enrique Palacios, Washington Pozo, Diego Galarza

Missziói munka Mikronéziában

Ha valaki a földgömbön szeretne megkeresni minket, legjobb, ha nagyítót vesz a kezébe. Igaz, hogy munkaterületünk nagyobb, mint az Amerikai Egyesült Államok, de a hatalmas

Csendes-óceánban nem könnyű megtalálni minket. A déltengeri szigetek területe ugyanis kicsi. Ennek ellenére a nagyhatalmak mindig újra veszedtek a pálmák alatt egy kis napo-

zóhelyért. Ez mutatja, hogy a szigetek nem is olyan jelentéktelenek, mint amilyenek látszanak.

Nekünk misszionáriusoknak az emberekért ég a szívünk, akik eze-

ken a szigeteken élnek. Milyenek az életkilatásaik? Isten szemszögéből igen fontosak.

A kis szigeteken gyülekezetek jöttek létre. Ez azonban nem azt jelenti, hogy a pálmák alatt ölbetett kézzel pihenhetünk. A munka folyik tovább, az elmúlt években azonban más hangsúlyt kapott. A legtöbb misszionárius munkája ma a helybeliek képzéséből áll.

Általános tudnivalók Mikronéziáról
Politikailag nyolc területre oszlik, A mi munkaterületünk a következőkre terjed ki:

– Mikronéz államszövetség (Federated States of Micronesia) 108 500 lakossal,

– Palau köztársaság 20 000 állampolgárral,

– és az Egyesült Államokhoz tartozó Guam sziget 160 000 lakossal.

Feladataink

– együttműködés Csuukon, Palaun és Yapon a gyülekezeti szövetségekkel,

– helybeliek képzése a Csendes-óceáni Szigetek Bibliaiskolájában (Pacific Islands Bible College – PIBC) Guamon és Csuukon, valamint az ehhez tartozó továbbképző központok Wenoban (Csuuk), Palaun és Yapon.

A missziói munka kezdete

1906: az első misszionáriusok kiküldése Ponapera, később Csuukra, Palaura és Yapra.

PIBC és története

Az egymástól különböző szigetgyülekezetek igényeinek kielégítésére 1976-ban a Csuuk-szigeteken elkezdődött a „Bibliai Tanulmányok Mikronéz Intézete” (Micronesian Institute for Biblical Studies – MIBS). 1991-ben kibővítették. Guamon létrejött a PIBC fiatal szigetlakók képzésére. Ki hitte volna, hogy mára Tol szigetén és Wenon (Csuuk), valamint Guamon és Palaun összesen 225 diák tanul majd! A különböző szigetokről jövő fiatal emberek négy év alatt akadémiai fokozatot érhetnek el bib-

liai tárgyakban. Gyülekezeti munkatársak munka mellett tanfolyamokat végezhetnek és bibliai tárgyakban továbbképezhetik magukat.

A tantestület nemzetközi. Nem csak a különféle szigetekről, kultúrákból és nyelvcsoportokból jövő diákoknak kell megtanulniuk, hogy egymással szót értsenek, a nemzetközi tanár-csoportban sincs másképpen. Mégis gazdagodást jelent, ha keresztyének az Egyesült Államokból, Németországból, Hollandiából, Koreából, Ecuadorból, a Fülöp-szigetokről és Mikronéziából együtt dolgoznak és mindenki hozzáad valamit a maga kultúrájából. Láthatóvá válik, hogy a keresztyének egy nemzetközi család tagjai, és Isten nem ismeri az uniformizálást.

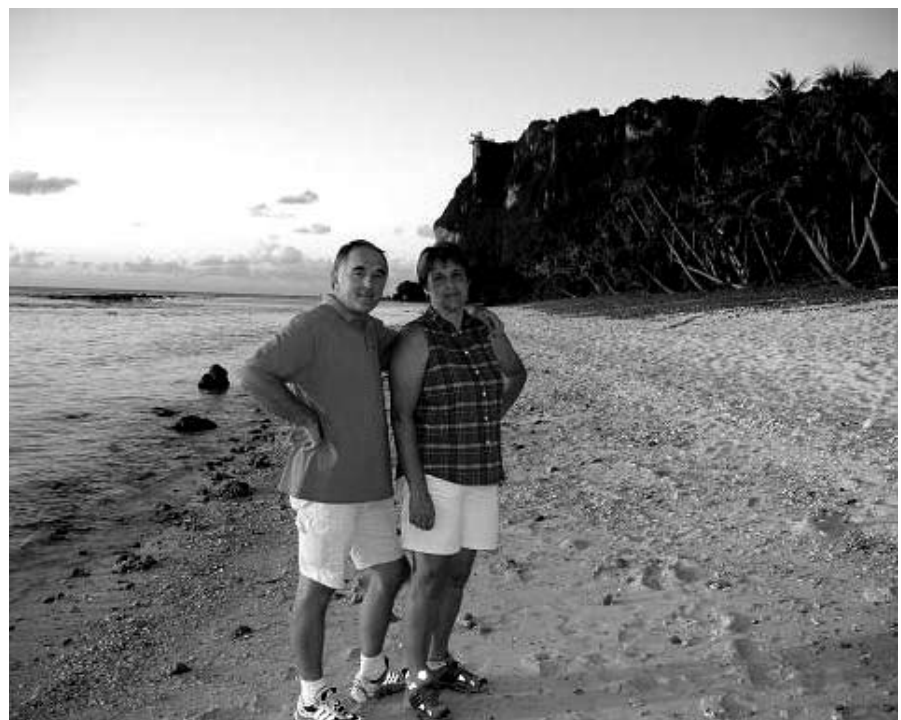
Összefonódások a területi vezetésben

A missziói munka Mikronéziában nem csak képzésben és továbbképzésben áll a PIBC intézetei által. Túlságosan egyoldalú lenne. A szálak a területi vezetőnél futnak össze, hogy a helyi gyülekezetek és a misszionáriusok közötti kapcsolatok ne szenvedjenek kárt. Ő koordinálja a munkát a németországi misszió, a helyi egyházak/gyülekezetek és a PIBC között. Rendszeres látogatásokat tesz a különböző szigeteken. A tagok

évente összegyűlnek, ami a PIBC felelős szerve. A tagok képviselik a szigetek gyülekezeteit, a Liebenzelli Misszió USA-t és a Liebenzelli Misszió Németország-ot.

A különböző egyházaknak a szigeteken megvan a maguk egyedi története, és ma már önállóak. Olyan sokfélék és színesek, mint a halak a tengerben. Nem úsznak áramvonalasan ugyanabba az irányba. Ha a Biblia lelki mércéjéhez állítjuk őket, akkor bizonyos fokú érettség mellett még sokat kell tanulniuk. Mi Isten programja és akarata a missziói munka terén Mikronéziában? A missziói munka és a gyülekezeti munka Isten szívügye. Azt akarja, hogy minden ember eljusson az igazság ismeretére. Ezért kell minden sürgésünk-forgásunk mellett mindig újra mennyei Atyánk szívére tennünk a fülünket, hogy meghalljuk a hangját és felismerjük gondolatait. Ezért továbbra is szükségünk van a testvérek imádságára.

Harald Gorges, felesége Hannelore, három gyermekük van, 1978–1988-ig a mikronéz Yapon gyülekezetépítésben munkálkodott, 1990–2004-ig missziói titkár Németországban. 2004 óta újra Mikronéziában, 2005 óta területi vezető.

A mikronéziai misszionáriusok bemutatkoznak

Siegbert és Bärbel Betz, gyermekeik: Janine és Nadine, 1992 óta Csuukon. A PIBC munkatársai Tol szigetén:

Bärbel feladata a pénzügyek intézése és Nadinét tanítja

Siegbert tanítja a diákokat teológiai-bibliái és gyakorlati tárgyakban és „mindenes” (helyettes iskolavezető, javítja a csónakmotorokat és generátorokat, tanácsokat ad az épületek karbantartásában, könyveket, irodaszereket, pótalkatrészeket rendel és új beszerzéseket intéz, számítógépeket javít stb.). Ezenkívül lelkigondozóként törődik a diákokkal, Csuuk területi vezetője és tartja a kapcsolatokat a helyi egyházzal.

Hartmut és Urte Scherer, 1997 óta Csuukon. A nyelvtanulás után gyülekezeti munkába állt Epinben (Paata). 2003 óta mindketten tanítanak a PIBC továbbképző programjában Wenón. Hartmut továbbá az

intézet koordinátora is, Urte felelős az intézet és a Liebenzelli Misszió Csuuk anyagi ügyeiért.

Hogyan tovább Yapon?

Tavaly visszatekinthettünk a Mikronéziában 100 éve folyó missziói munkára. Minden egyes szigetcsoportnak megvan a maga missziótörténete. Yapon a második világháború után Palauról jött helybeli misszionáriusokkal kezdődött a munka. Később liebenzelli misszionáriusok vették át a misszió felelős folytatását.

Közben arra jutottunk, hogy elérkezett a megfelelő idő a munkának mikronéz kézbe történő átadására. Asael Ruda misszionárius Csuukról és felesége Techimy a helybeli férfiakkal és nőkkel együtt áldásos szolgálatot végez Yapon. Célul tűzték ki, hogy hamarosan a helybeliek egyedül folytatják a munkát. Egyelőre továbbra is támogatják őket misszionáriusok Mikronéziából, a Nemzetközi Liebenzelli Misszió misszioná-

rius csoportjai, valamint Guamról a PIBCV tanárai.

A helyi egyházzal történt megbeszélés értelmében Daniel és Dana Sick Yap-misszionáriusok a hazai tartózkodás után más országba kerülnek bevetésre. A fejleményeket megértve készek új területen dolgozni. Egyelőre még nem biztos, hová mennek majd. Isten vezetésében bízva új lépéseket merünk megtenni. Bátorít minket, hogy fiatal mikronézek egyre jobban látják felelősségüket a világmisszióban. A 2006 évi missziói bevetés fontos lépést jelentett ebbe az irányba. Viszonzásul erre az évre egy németországi csoport missziós bevetését tervezik Mikronéziában. Kérem, imádkozzanak ezekért az új utakért, amelyeket a mikronéziai munkában, némi szorongással, de hitben teszünk meg.

Martin Auch, missziós igazgató

Képzés és gazdaságfejlesztési segély

A tanulás lehetősége sok országban, ma is, csak úgy, mint régen, nagy kiváltság. A képzés hosszútávon a leghatékonyabb segítség mind az egyénnek, mind a társadalomnak.

Éppen ezért a Liebenzelli Misszió, alapítása óta a helyi munkatársak képzésébe és továbbképzésébe fektet munkát, ilyen például a következő:

- Zambiában a Fiwale Hill Bible College (Főiskola) – Bibliaiskola

Fiwale Hill Zambia **rézövezeték**¹ közepén található, Ndolától – az ország második legnagyobb városától – kb. 35 km-re délre. Fiwale egy fa és a domb neve, melyek lábánál a bibliaiskola és a kis település fekszik.

A bibliaiskolát a hatvanas években alapították. Az iskola megoldást jelentett, mivel helyi lelkészeket és evangélistákat egyre gyakrabban és sürgetőbben kerestek itt. Akkoriban – de ez ma sem ritka –, sok gyülekezetnek nem volt lelkipásztora.

A bibliaiskolai képzés három évig tart; akár 25 hallgató is lakhat és tanulhat itt, legtöbbször családjukkal érkeznek, és az iskola területén élnek. A tanultakat a szolgálatukban alkalmazzák a környező gyülekezetekben, melyek Fiwale Hill közelében találhatóak.

Az AIDS-esek száma Zambiában igen magas, becslések szerint a lakosság legalább 20%-a érintett. Mivel a leendő lelkipásztorok kiemelkedő szerepet tölthetnek be a betegség további terjedésének megakadályozásában, képzésükkor en-

nek a problémának a megoldására különös hangsúlyt fektetnek.

2006 szeptembere óta Karl-Heinz Schmuderer, a liebenzelli misszionárius is oktat a bibliaiskolában.

Az anyagiak biztosítása

A hallgatókat otthoni gyülekezetük vagy az egyházszövetségek küldik és lehetőségeikhez mértén támogatják őket. „Külső” segítség nélkül azonban az iskola működése nem lenne megoldható. Ezért biztosít a Liebenzelli Misszió ösztöndíjakat. Ezek a költségek, melyeket a tanulmányokra, ellátásra, szállásra, könyvekre és az utazásra fordítanak, 1.000 Euróra rúgnak évente, diákonként. A bibliaiskola önfinanszírozását folyamatosan építik ki, például tojtyúk nevelésével és banánfák telepítésével.

¹ A legnagyobb a népsűrűség a rézövezetben, ahol a bányavárosok mára már egyetlen agglomerációvá forrtak össze („copperbelt”)

IOACHIM KLEEMANN MISSZIÓI KÖRÜTJA

Joachim Kleemann liebenzelli misszionárius,
aki hosszú évekig Japánban szolgált feleségével, azt tervezi, hogy
szeptember 25-én érkezik Magyarországra és október 8-án utazik vissza.

Aki szeretné őt meghívni gyülekezetébe **szeptember 26. és október 7. között**

egy missziói előadásra/beszámolóra, kérjük, mielőbb jelezze igényét szerkesztőségünknek:
2090 Remeteszőlős, Pisztráng u. 2. Tel. 06 26 355 310

Jó lenne azt is előre tudnunk, hogy helyben van-e gyakorlott tolmács,
aki németből fordítaná az előadást, továbbá, hogy van-e projektoruk.

Szerkesztőségi üzenetek

Hálásan köszönjük Testvéreink sokféle segítségét, amivel a misszió munkájából részt vállalnak:

- az imádságokat
 - az anyagi támogatást
 - a szorgalmasan gyűjtött használt bélyegeket (amelyeket a Szerkesztőség címére lehet elküldeni, amikor nagyobb mennyiség összegyűlik)
 - a fordítók munkáját
 - magyar nyelvi lektorunk gyors és szakszerű segítségét
 - a csomagolókat – **várunk szeretettel az újság csomagolásában segítőket**
- AUGUSZTUS 4-ÉRE, Remeteszőlősre.**

Aki tudna jönni, kérjük, jelentkezzen a Szerkesztőségnél

- a GEDEON Nyomdai Stúdió készséges együttműködését
- a nyomda pontos és megbízható szolgáltatását

Tájékoztatjuk a kedves adományozókat, hogy technikai okok miatt késnek a visszaigazolások.

Köszönjük megértésüket és türelmüket!

A Szerkesztőség

Külmissziói Híradó – a Liebenzelli Misszió Molnár Mária Külmissziói Alapítvány lapja * Megjelenik évi hat számban
Az újságot térítésmentesen küldjük, külön kérésre a német nyelvű liebenzelli missziói lapokat is (Mission Weltweit és Go für
Gott gyermeklap). * A Külmissziói Híradót a misszióra szánt adományokból tartjuk fenn és állítjuk elő.

Felelős kiadó: Sípos Alpár Szabolcs * Főszerkesztő: Előd Erika, Tel.: 06 1 326 54 94

Szerkesztőség: 2090 Remeteszőlős, Pisztráng u. 2. * Tel.: 06 26 355 310 * Internet: <http://www.liebenzell.hu>

E-mail: info@liebenzell.hu Az OTP-nál vezetett számla száma: 11738084-20011215

Nyomdai előkészítés, kivitelezés: GEDEON Bt. Vác, Zrínyi u. 9. www.gedeon.hu